

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.925 van 29 oktober 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 7 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COLELLA, die loco advocaat J. BOULBOULLE – KACZOROWSKA voor verzoekende partij verschijnt en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE voor verwerende partij verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Turkse nationaliteit, dient op 22 augustus 2003 een asielaanvraag in. Verzoeker, die op dat ogenblik nog minderjarig was, volgt dezelfde procedure als zijn moeder, verzoekster.

Op 10 februari 2004 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekster te weigeren.

Tegen deze beslissing tekent verzoekster beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die bij beslissing nr. 04-0401/R12726/cd van 26 april 2005 het beroep ongegrond verklaart.

Tegen deze beslissing tekent verzoekster een annulatieberoep aan bij de Raad van State. Bij arrest nr. 178.658 van 17 januari 2008 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Op 2 juni 2005 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 22 september 2005 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Op 22 oktober 2005 krijgen verzoekers eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing tekent verzoekster een schorsing- en annulatieberoep aan bij de Raad van State. Bij arrest nr. 180.619 van 7 maart 2008 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Op 22 juni 2006 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 5 september 2007 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Op 28 september 2007 krijgen verzoekers opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 oktober 2007 dienen verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

Op 7 december 2007 dienen verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 28 februari 2008 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Op 13 maart 2008 krijgen verzoekers opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

De aanvraag van 23 oktober 2007 wordt op 23 juni 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Overwegende dat de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat die “ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”;

Dat de aanvraag wel een motivering qua identiteitsdocumenten bevat:

“dat verzoekers echter vrijgesteld dienen te worden van de verplichting een identiteitsdocument over te leggen nu het cassatieberoep tegen hun afgewezen asielaanvraag bij de Raad van State nog hangende is”

Dat de verwerende partij niet uitlegt waarom die motivering niet geldig is;

Overwegende dat het dientengevolge past de bestreden beslissing te schorsen en nietig te verklaren;”

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het beroep dat werd ingesteld door verzoekster bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verworpen werd op 17 januari 2008 per arrest met nummer 178.658. Bovendien merkt verwerende partij op dat de door verzoekers in hun verzoekschrift aangehaalde passus, in hun aanvraag ontbreekt en dat de aanvraag aldus geen geldige motivering bevat die toelaat verzoekers vrij te stellen van de voorwaarde tot het voorleggen van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart. Verwerende partij stelt dus dat de bestreden beslissing correct werd gemotiveerd en dat de beschouwingen van verzoekers daar geen afbreuk aan kunnen doen.

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis Vreemdelingenwet en het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hun niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9 bis § 1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Er wordt in casu niet betwist dat verzoekers bij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, geen kopie voegden van hun paspoort of enig ander identiteitsdocument. Verzoekers houden in hun verzoekschrift voor dat ze in hun aanvraag hebben vermeld dat het cassatieberoep dat verzoekster instelde tegen haar afgewezen asielaanvraag bij de Raad van State, nog hangende was.

Uit het administratief dossier, meer bepaald verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 oktober 2007, blijkt dat verzoekers in deze aanvraag niet hebben verwezen naar een hangende procedure voor de Raad van State en toonden ze in deze aanvraag op geen enkele wijze aan dat zij in de onmogelijkheid verkeerden om dergelijke documenten neer te leggen.

Bovendien wijst de Raad erop dat indien verzoekers deze passus wel in hun aanvraag zouden hebben vermeld dit nog niet voldoende zou zijn aangezien overeenkomstig artikel 9 bis § 1 Vreemdelingenwet het cassatieberoep van verzoekster toelaatbaar diende te zijn om als rechtvaardiging van het ontbreken van de vereiste documenten te kunnen worden gebruikt.

Het in de bestreden beslissing opgenomen motief vindt derhalve steun in het administratief dossier.

Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9 bis Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoekers niet voldeden aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

Van verwerende partij eisen dat zij uitlegt waarom de motivering van verzoekers niet geldig is, zou er erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

Aangezien de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet voldeed aan één van de ontvankelijkheidsvereisten, bestond er geen verplichting om over te gaan tot een onderzoek van de eventuele elementen die door verzoekers naar voor gebracht werden om hun machtiging tot verblijf te staven.

Een miskenning van de materiële motiveringsplicht of artikel 9 bis Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.